

Els antecedents i l'actualitat de les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya (I): 1931-1934

Amb aquest article, amb motiu de la commemoració enguany dels 60 anys de la nostra organització, n'iniciem una sèrie de tres analitzant en profunditat la història de les JERC. Esperem que us sigui d'interès!

La joventut no és només un estereotip de perfil bio-psicològic rebel i inquiet. Com a concepte polític, esdevingué subjecte actiu a partir del primer terç del segle XIX de la mà pionera de les organitzacions juvenils europees de tall socialista i, durant la segona meitat de la centúria, al voltant d'aspectes com la millora de les condicions de vida del jove, la formació de la joventut obrera, la rebaixa de l'edat mínima per a l'exercici del dret al vot, la equiparació salarial amb els més adults...

Catalunya presencià la vinculació del concepte juvenil amb el regeneracionisme i la renaixença (segle XIX) éssent durant els primers anys del present segle que, definitivament, els diferents partits s'afanyaren a crear sengles seccions juvenils, començant pels republicans i els socialistes. En concret, tenim constància de l'adhesió de diversos grups més aviat localitzats (Joventut "La Falç", Joventut Republicana de Lleida...) en successius assajos aglutinadors (Manifest d'Intel·ligència Republicana...) fins a la seva articulació en el marc de les sigles d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), arran d'una Conferència d'Esquerres Catalanes de març de 1931 que no només recollí l'herència de nombrosos casals esquerranistes, republicans i/o nacionalistes, sinó que també sumà l'aportació de tres fronts de lluita antimonàrquica: "L'Opinió" (Antoni Xirau), el Partit Republicà Català (Lluís Companys) i Estat Català (Francesc Macià).

A partir d'aquesta data, joves de diferents indrets de Catalunya precipitaren en una precoç formació política que els conduïria, en alguns casos, a esdevenir subjectes electorals (Ricard Palacín, Artemi Aiguader, Miquel Badia, Carles Duran, Francesc Vallverdú) i de govern (Josep Dencàs, Artemi Aiguader...). La major part d'aquesta joventut restà finalment adscrita al que seria el sector d'ERC inicialment predominant

d'Estat Català que, en posseir una estructura orgànica més pròpia (escamots paramilitars...) en relació a les altres forces precussores del Partit, es resistí a la seva assimilació definitiva en el sí d'aquesta nova formació. Així, doncs, des d'abril/juliol del 1931, les ja aleshores anomenades Joventuts d'Esquerra Republicana-Estat Català (JEREC) s'acolliren, en conseqüència, a diferents centres-

casals-entitats començant per aquells que havien estat vinculats amb Estat Català.

Malgrat que, l'any 1932, algunes fraccions (Elements d'Estat Català, per la dreta, i Estat Català Partit Proletari, per l'esquerra) s'apartaren del tronc central d'Estat Català, les JEREC continuaren fidels a la línia dels seus principals dirigents (Francesc Macià, Ventura Gassol, Jaume Aiguader), als quals acompanyaren també en la crisi interna d'ERC (gener-setembre del 1933) que acabaria amb l'escissió del Grup de "L'Opinió" i la formació (octubre del 1933) del Partit

